

PR. CONSTANTIN NECULA

ÎMPREUNĂ CU HRISTOS

**CULTURA CREȘTINĂ A PREVENȚIEI
PAGINI DE CULTURĂ CIVICĂ**

Apare cu binecuvântarea
ÎPS Dr. LAURENȚIU STREZA
Arhiepiscopul Sibiului și
Mitropolitul Ardealului

Editura *Agnos* – Sibiu
tel. 0745 / 679038; 0766 / 530777
www.agnos.ro
e-mail: editura_agnos@yahoo.com
ISBN 978-606-053-002-2

Editura *Agnos*
Sibiu, 2019

Cuprins

Împreună cu Hristos	5
Întrebări și răspunsuri.....	35

Consilier editorial:

Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Redactor:

Raluca Toderel

Conferință susținută de Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula (Facultatea de Teologie Ortodoxă Andrei Șaguna, Sibiu), la inaugurarea centrului *Universul Sănătății* (Central Piazza) din Bacău, în data de 12 decembrie 2018.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECULA, CONSTANTIN

Împreună cu Hristos : cultura creștină a prevenției : pagini de cultură civică / pr. Constantin Necula. - Sibiu : Agnos, 2019

ISBN 978-606-053-002-2

2

Împreună cu Hristos

Doru Huțuțui: *Doru Huțuțui este numele meu și sunt directorul de resurse umane al grupului ND Pharma și în seara aceasta îmi revine plăcerea să vă prezint pe părintele profesor Constantin Necula. Știu că îl așteptați, e pentru sufletul nostru! (aplauze)*

Doresc foarte mult să-i mulțumesc că a acceptat invitația și părintelui Iacobeanu și coralei cu care a venit. (aplauze) Bineînțeles că v-ați întrebat cine a deschis seara. Ce frumos au cântat! Mulțumim frumos că ne-ați introdus în ceea ce înseamnă starea de sărbători. Este vorba de corala Episcop Melchisedec Bacău. Mulțumim tare mult! (aplauze)

Și pentru că ceea ce este frumos trebuie să se repete, o să ne mai bucurăm de corală! Mulțumim tare mult! Îl invit la microfon pe Părintele Constantin Necula.

Pr. Constantin Necula: *Îi mulțumesc lui Doru și vă mulțumesc dumneavoastră*

Pr. Constantin Necula

foarte mult pentru onoarea de a fi în seara aceasta colindători, de dragul unității și de dragul unicității unui astfel de proiect. Îmi revine plăcuta onoare de a deschide o serie de conferințe care se vor fără sfârșit. Poate că noi ne vom stinge și se vor stinge generațiile viitoare, dar cele care vor urma după generațiile viitoare, la, de exemplu, ediția 150 a Conferințelor Sfântului Spiridon, își vor aduce aminte că într-o seară de decembrie, de un „Sfântul Spiridon”, dintâi în sala care se va dezvolta, probabil, într-un centru al sănătății și într-un loc de intervenție cu obraz pentru poporul român, s-a făcut și o conferință și vor pune, probabil, o placă comemorativă: *Aici a funcționat prima încercare...* Le mulțumesc Danielei Popa și lui Cezar Popa că sunt niște oameni curajoși! Să-i țină Dumnezeu sănătoși! (*aplauze*). Îi mulțumesc lui Ștefan că și-a susținut părinții, ca un copil bun și atent și cumințe. Astăzi, în timp ce noi eram la costume, reverende, veșminte, el era cu căciula pe cap și cu șuba pe el și continua să pună prețuri la medicamente. Lucru mare să poți să-ți privești părinții, lucrând alături de ei! Cum mulțumesc foarte mult familiei de la Farmaciile *Sfântul Spiridon*, de la cei mai mici, la cei mai mari! Când spun

Împreună cu Hristos

asta, o spun ca unul care sunt membru al familiei lor, prin dragostea cu care m-au înconjurat și din care mă hrănesc de suficient de multe ori. Dumneavoastră vă mulțumesc, că ați devenit, prin voia lui Dumnezeu, astăzi, oaspeții unei fericite așezări în normalitate a unei țări ce se vrea așezată în normalitate.

Cred că asta este prima și cea mai de preț lecție pe care o propunem în seara aceasta, referitoare la *prevenție*. Am ales titlul așa, ca să facem pe deșteptii, în dorința de a vă atrage atenția asupra faptului că nu, nu suntem condamnați la boală. Noi nu suntem condamnați să ne cadă dinții, să ne cadă părul, să tremurăm tare. Nu suntem! În general, când se întâmplă, e semn că nu am lucrat bine cu noi. Și am învățat în zilele acestea, mai mult decât oricând, că, atunci când vrei să fii sănătos, nu e suficient să lucrezi doar cu trupul, ci și cu sufletul tău, cu partea aceasta de optimism, de care avem nevoie ca să mergem mai departe.

Și aş porni povestea din seara aceasta de la o întâmplare petrecută cu foarte mulți ani în urmă. Aseară, scriind pentru un ziar al Bisericii – are Biserica ziare, spre ofica multora! – m-am gândit, și nu doar aseară, ci zilele acestea, în general, la ce

Pr. Constantin Necula

ne-am fi făcut la *Referendum* fără *Basilica*, *Lumina* și *Trinitas*, dar e o întrebare așa..., nu-i pentru mine, e pentru un prieten de-al meu foarte bun... Și mi-am adus aminte de un moment pe care cred că l-am trăit generațiile în comun. Prin '82-'83 a fost o încercare de ucidere din culpă a lui Moș Crăciun, ca să facă prevenție asupra sufletelor noastre nemuritoare. Și dintr-odată, fără voia lor vizibil, sectoristul, secretarul de partid de pe cartier și un tip de la județ s-au prezentat alături de școala în care învățam la Brașov și ne-au urcat pe o scenă în Orașelul Copiilor. (Țineți minte că era un colț cu mașinuțe? Îi ziceam *Orașelul copiilor*, dar n-avea nicio treabă cu noi, de fapt. Oricum, acolo am văzut pentru prima dată ciocolată. Copiii de astăzi văd ciocolată de li se face rău de la atâta ciocolată! Știți că a fost o vreme în care ne luptam ce să mâncăm – astăzi ne luptăm cum să nu mâncăm atât.) Ne-au dus să vedem acolo un actor de la teatru, pe care eu îl știam foarte bine – și l-am recunoscut după voce imediat, în ciuda mascării lui – și pe care l-au îmbrăcat în albastru, nu în roșu (acum l-ar îmbrăca la loc în roșu, dacă ar putea) și l-au pus să ne spună nouă o poveste cum că Moș Crăciun a încetat din viață și el,

Împreună cu Hristos

Moș Gerilă, îi ia locul. Țineți minte? Apăruse Moș Gerilă! Măi, noi ca noi, că eram oameni în toată firea la 12 ani, hăhă, dar puștii ăilalți, mici, mici, erau dărâmați! Atâtea smiorcăituri și mucii în batistă nu am văzut nici dacă îi băteam la fotbal!

Am plecat spre case supărați foc, foc, foc, supărați toți! Nici n-am bănuait atunci că e un atentat la pudoarea poporului român, la scoaterea din inima poporului a unui sentiment de bine. Nici nu mai știu cum am ajuns acasă, dar știu că mama m-a văzut tumefiat de șoc. N-a știut ce să-mi zică, dar l-a sunat pe tata. Tata, știam..., căpos, liniștit, cuminte! Cum zicea el, *inginer clăbucar*, când se recomanda. Toți ziceau: *inginerul cutare, inginerul cutare*, tata, care era frizer, a zis și el *inginer clăbucar*. A venit acasă foarte liniștit și mi-a spus: *Vino încoace!* Aveam o icoană frumoasă a Mântuitorului Hristos pe Sfântul Scaun, o aveam de la bunica. Și a început să îmi explice pe rând ce se întâmplă în icoană și că, de fapt, Moș Crăciun nu e important pentru zilele acelea, în ciuda faptului că se chinuise, săracul, vreo trei zile să găsească un brad pe care sigur că l-a ascuns în beci, că eu nu l-am văzut, și că deja împodobeam bradul. Dar mi-a atras atenția asupra unui lucru fundamental:

Moș Crăciun nu-i despre Crăciun! Nu-i despre ce mâncăm, despre ce îmbrăcăm, despre cum ne schimbăm. Moș Crăciun este despre Hristos. Ptiu! M-am uitat la el... Parcă mai pusesse un covoraș și cum nu reușea să îmi explice cu totul, a început să cânte. Eu n-am știut că tata, copil orfan, crescut în umbra de lumină a Bisericii din Șchei, știa așa de bine să cânte Troparul Nașterii Mântuitorului. *Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeuul nostru...* Măi, când a început să cânte, m-am îndrăgostit de tata! Nu că nu l-aș fi iubit până atunci. Domnule, dar era... pe bune! Era bărbat adevărat! Mi-a fost frică să nu vină sectoristul sau ăla de la partid să îl certe. A început să colinde și un vecin de dedesubt a sunat la ușa, a venit, s-a alăturat tatei, un alt vecin s-a alăturat tatei, alt vecin nu știa să cânte, dar nu conta, a venit și el... și tot așa, tot așa, până când inclusiv sectoristul, care era vecin cu noi, a venit și el, ba chiar și tipul de la județ a venit, că și ăla stătea trei scări mai încolo. Pe vremea aceea nu era obligatoriu să ai altfel de locație decât ceilalți... ca să fii secretar de partid, luați aminte! Au colindat și, în colindul lor, am învățat că, de fapt, Moș Crăciun sunt toți părinții care nu-și lasă copiii să le moară drepturile. Și tații, și mamele, chiar dacă nu se

descurcă să exprime într-un totu mărturisire de credință de la Calcedon, expresia împotriva nestorianismului de la Sinodul cutare, prin dragostea lor, Îl mărturiseau pe Hristos că e viu și că viața..., viața merge mai departe, în ciuda celor care încearcă să o confişte! Tata a avut chiar curajul să mă ducă la actorul despre care știa că știu că era Moș Gerilă, iar omul s-a scuzat că a fost obligat să joace rolul cel mai prost din viața lui – și-l și jucase prost, ăsta e adevărul! – și mi-a oferit în schimb o cruciuliță mică, frumoasă. Ce am pierdut de atunci încoace? Ce am pierdut, de acceptăm să se treacă cu șenilele neomarxismului cultural peste Crăciunul nostru? Ce am pierdut, de am acceptat să fie batjocorită familia, Biserica, să fie scuipată orice fel de valoare care ne ține împreună? Unde ne-am pierdut, de fapt, unitatea sufletească cu ceea ce înseamnă celălalt de lângă noi? Ce s-a întâmplat în treizeci de ani? Ce cancer ne-a cuprins? Ce medicament ne lipsește, ca să fim împreună cu demnitate pe mai departe, apărătorii valorilor care fac din viețile noastre să fie vieți, nu robotizări, nu aresturi la domiciliu, chiar dacă nu este aprobat arestul la domiciliu... încă!

Constatăm în fiecare zi, de fiecare dată că ceea ce am pierdut e, de fapt, această

prevenție asupra valorii sufletului pe care-l avem. Știți? În povestea Crăciunului, Hristos Domnul vine ca să Se întrupeze, pentru ca niciodată trupul nostru să nu fie lipsit de Trupul Lui. El Se face Trup, pentru ca trupul nostru să se hrănească tot timpul cu Trupul Lui. Se face Sânge, pentru ca întotdeauna Sângele Lui să fie în sângele nostru. De aceea, când unii vorbesc despre împărtășirea noastră ca niște necunosători vizibili și ne batjocoresc și comentează, să țineți minte: n-au înțeles nimic din transfuzia de sânge pe care Hristos o face inimilor noastre, din această căldură cu care are curajul să ne întâmpine de fiecare dată, să ne stea alături, să ne bucure, să ne lumineze, să ne dăruiască, într-un fel sau altul, siguranța nu doar a zilei de mâine, ci siguranța veșniciei.

Poate de aceea sunt importante seri cum este cea propusă astăzi, *prin Farmaciile Sfântul Spiridon*, care, ați remarcat, la parter lucrează, iar aici, în cel mai amplu dintre laboratoarele pe care le are la îndemână, încearcă să vă spună că nu contați doar ca niște clienți, că nu suntem doar consumatori, că nu sunteți niște tipi și tipe doar de muls cardurile, ci și de trăit cu cordurile aprinse de un vis care trebuie să ne stăpânească și care ne stăpânește de

cele mai multe ori: visul de a rămâne oameni într-o lume care a pierdut omenia. Nu e nevoie să luăm vesta galbenă neapărat pe noi – nici Napoleon n-a avut-o și a câștigat trei sferturi din Europa –, dar e nevoie să ne reinventăm și să ne reînvățăm cu valorile pe care le primim, le prețuim o vreme și apoi le uităm, până la o vreme în care pierzi rândurile, reînvățând să le trăim. Aduceți-vă aminte de prima boală care v-a zguduit mai puternic, fie a dumneavoastră, fie a cuiva din jur, fie a unui străin care v-a marcat, într-un fel sau altul. Țineți minte că, până n-ați văzut pe cineva murind de o boală, nici nu v-ați adus aminte că aveți un organ intern care s-ar putea îmbolnăvi de boala respectivă? Până când n-am văzut cum suferă cineva dintre cei apropiați nouă, nici nu ne-am putut prinde că poate fi atâta suferință, că, înainte de a striga *vrem spitale, nu vrem catedrale*, ar trebui să învățăm că România întreagă de fapt e un spital. Un spital al neatenției, un spital al mâncării date peste cap, un spital al stresului, al umilirii, al jignirii, un spital al moralei, în care hoții ajung să ne conducă și se și laudă cu asta și apoi se transformă dintr-odată în victime politice, ei, care au creat politica hoției. Nu e ușor să trăiești într-o astfel